

Sygn. akt IV KO 102/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. M. i J. M.**

oskarżonych o czyn z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 września 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 4 września 2020 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w S. .**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 września 2020 r. Sąd Rejonowy w O. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy A. M. i J. M. oskarżonych o to, że w dniu 12 września 2019 r. w O. kierując pismo do Prezesa Sądu Rejonowego w O. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą pomówili wymienionego o wyłudzenie nieprawdy w dniu 6 lipca 2017 r., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu, a następnie posługiwanie się takim dokumentem na potrzeby matactw procesowych, zaś opisane postępowanie mogło poniżyć Sędziego Sądu Rejonowego G. M. w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla sprawowania stanowiska Prezesa Sądu Rejonowego w O., tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

Uzasadniając wystąpienie Sąd Rejonowy w O. stwierdził, że orzekanie w sprawie przez sąd właściwy, wobec faktu, że pokrzywdzonym w sprawie jest sędzia tego Sądu, od wielu lat orzekający w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w K., a także pełniący od kilku lat funkcję prezesa, nadto – z racji wykonywanego zawodu i pełnionej funkcji – dobrze znany pozostałym sędziom Sądu Rejonowego w O., niektórym także na gruncie prywatnym, mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania przed Sądem Rejonowym w O. oraz wzbudzić, tak u samych oskarżonych, jak i w odbiorze powszechnym, wątpliwości co do bezstronności tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja tzw. właściwości z delegacji, określona w art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Skorzystanie z niej możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny.

Takie okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie. Istota postawionego oskarżonym zarzutu dotyczy bowiem bezpośrednio sędziego Sądu Rejonowego w O., pełniącego funkcję prezesa tego Sądu. Skoro pokrzywdzonym jest sędzia sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy, równocześnie prezes – a więc administracyjny zwierzchnik wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w O., może to stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego jej rozpoznania w tym sądzie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że "dobro wymiaru sprawiedliwości" w ujęciu art. 37 k.p.k., uzasadniające przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, zachodzi także wtedy, gdy osobą pokrzywdzoną w postępowaniu karnym jest sędzia orzekający w sądzie właściwym miejscowo (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 stycznia 2013 r., IV KO 102/12, Lex Nr 1254724; z dnia 25 listopada 2010 r., V KO 93/10, R - OSNKW 2010/Nr 1, poz. 2372; z dnia 25 listopada 2010 r., V KO 96/10, R - OSNKW 2010/Nr 1, poz. 2374).

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić zatem należy, że względ na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem niniejszej sprawy

innemu sądowi równorzędnemu, czyli w tym wypadku sądowi spoza okręgu kieleckiego – Sądowi Rejonowemu w S..

Na marginesie jedynie podnieść należy, że fakt przekazania sprawy nie oznacza bynajmniej swoistej "dyskwalifikacji" sądu właściwego ze względu na miejsce popełnienia przestępstwa, lecz jest jedynie potwierdzeniem przez Sąd Najwyższy trafnej inicjatywy tegoż sądu, że przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu stworzy lepsze warunki dla właściwego jej rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., V KO 1/14).

Z tych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.